

Jana Bauer

DING DONG

ZGODBE

ZBIRKA

ČUPDAŠKE
PITICE

Ilustrirala
Bojana
Dimitrovski

Jana Bauer

DING DONG ZGODBE

Ilustrirala **Bojana Dimitrovski**

Zbirka Čudaške prigode

Ureja Katja Klopčič Lavrenčič

Oblikoval Aleš Zupančič, INVERSO

Lektorirala Katja Klopčič Lavrenčič

Izdajatelj KUD Sodobnost International, 2018

www.sodobnost.com

sodobnost@guest.arnes.si

Natisnjeno v Sloveniji

Naklada 1000 izvodov

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

BAUER, Jana

Ding dong zgodbe / Jana Bauer ; ilustrirala Bojana Dimitrovski. -
Ljubljana : KUD Sodobnost International, 2018. - (Zbirka Čudaške prigode)

ISBN 978-961-6970-93-8

293242112

DING
DONG
ZGODBE

Ilustrirala
Bojana Dimitrovska

Jana Bauer

VSEBINA

5 Kraljična

14 Nindže

25 Gusarji

36 Čarovnica

45 Povodni možek

55 Vesoljček

KRALJIČNA

Ding dong, je pozvonilo pri vratih in stekla si odpret.

"Greš na sprehod?" je vprašala kraljična z gradu. V rokah je držala svoje kraljevske čeveljce, grizljala je slamico, kronico je imela zataknjeno za pas. Bila je razkuštrana in naveličana.

Šla si z njo do gradu.

"Dovolj imam grajskih zidov," je bentila. "Vezenja pod lipo imam vrh glave. Lepe obleke in plesi me spravljajo ob živce. Sita sem po jedin, sita prese-danja s turnirja na turnir."

Nič nisi rekla, njene obleke so ti bile všeč. Prav tako pet njenih kronic, ki si jih lahko pomerjala, kadar si jo obiskala.

6

"Rada bi se zaljubila," je rekla kraljična, "pravi-
vijo, da je takrat, ko si zaljubljen, svet čisto drugačen."

Trapasto, si pomislila.

"Ampak, kako naj se zaljubim?" je tarnala kraljična, ko sta korakali čez grajsko dvorišče, "če me snu-bijo sami brdavsi?"

Trije strašni, pogumni, mogočni vitezi, ki so popi-vali na dvorišču, so se vama nerodno priklonili.

"Vidiš, vedno ista pesem," se je togotila kraljična, ko sta se vzpenjali po stopnicah v grajskem stolpu.

"Kdo ima boljši meč, kdo hitrejšega konja, čigav ščit več zdrži, čigava puščica dlje leti ..."

Prispeli sta do njene sobe.

"Jaz hočem nekoga, ki je občutljiv, pameten, drugačen. Kaj, če slučajno, saj ne, da sem tako neumnna, pa vendar, kaj če ugriznem v zastrupljeno jabolko?"

"Dobro vprašanje," si prikimala.

"Misliš, da bi se kateri od tistih telebanov spomnil in me rešil s poljubom? Niti v tisoč letih!"

7

Skozi grajsko lino si opazila, da nekoliko stran sedi še en vitez. Ni bil videti kot brdavs.

"Kaj pa tisti?" si pokazala s prstom, "tisti ne sreba čorbe in ne težka meča."

"Misliš tistega, ki nekaj bere?" je vprašala kraljična.
"O tistem ni vredno zgubljeni besed."

Sedli sta pod svilnati baldahin njene postelje in iz zlate skledice zobali sveže ocvrt pomfrit.

"Predstavljaš si, da na plesu izgubim steklen čeveljček. Misliš, da ga bo katero od tistih tesel pobralo? Ni govora! Prej bi ga s svojimi krampastimi nogami po nerodnosti zdrobili."

"Zakaj tisti vitez," si vprašala, "strmi v tvojo lino in si nekaj zapisuje v zvezek?"

"Pozabi!" je odmahnila kraljična in se zasanjano zazrla v strop. "Želim si občutljivega, ljubeznivega ... njegove oči iskriče, njegove besede zabavne, njegov poljub čaroben."

8

Kraljična je zavzdihnila. "In fino bi bilo, če bi imel kako posebnost. Če bi na primer igral pozavno. To bi bilo prima, kajne?"

"Najbrž že," si prikimala in stopila do omare z oblekami. Tista zlata s steklenimi čeveljci se ti je zelo podala. Krona je ljubko čepela sredi tvoje glave, čeprav tvoji lasje že nekaj dni niso videli glavnika. A reciva, da je to tvoja posebnost.

"Pameten, ljubezniv, iskrič, zabaven," si ponovila, "začarati mora poljub in igrati pozavno."

"Vidiš, nisem izbirčna," je klepetala kraljična. "Toda raje bi poljubila žabca kot katerega od tistih treh."

Odpravila si se na stranišče. Stranišče je bilo v gradu vedno težko najti. Tokrat si se izgubila na poti nazaj. Zgrešila si stolp, dolgo pešačila po stopnicah navzgor in navzdol ter se nazadnje znašla na grajskem dvorišču. Šla si mimo treh brdavsastih vitezov proti kraljičninem stolpu. Nenadoma si zaslišala pozavno. Stekla si v smeri otožnih zvokov, tekla si in tekla, dokler se nisi, vsa zadihana, ustavila pred lesenimi vrati. Odprla si jih. Za njimi je stal vitez, o katerem ni vredno zgubljeni besed. Igral je na pozavno.

9

"Lepo te prosim," je kriknil vitez, ki ni maral mečev in viteških turnirjev. "Niti besede kraljični! Če bo zvedela, da skrivaj igram na pozavno, me bo najbrž dokončno odpisala. Na smrt sem zaljubljen vanjo," je blebetal, "ponoči ne spim, podnevi ne jem in najbrž mi bo od silne ljubezni počilo srce."

"Traparija!" si vzkliknila.

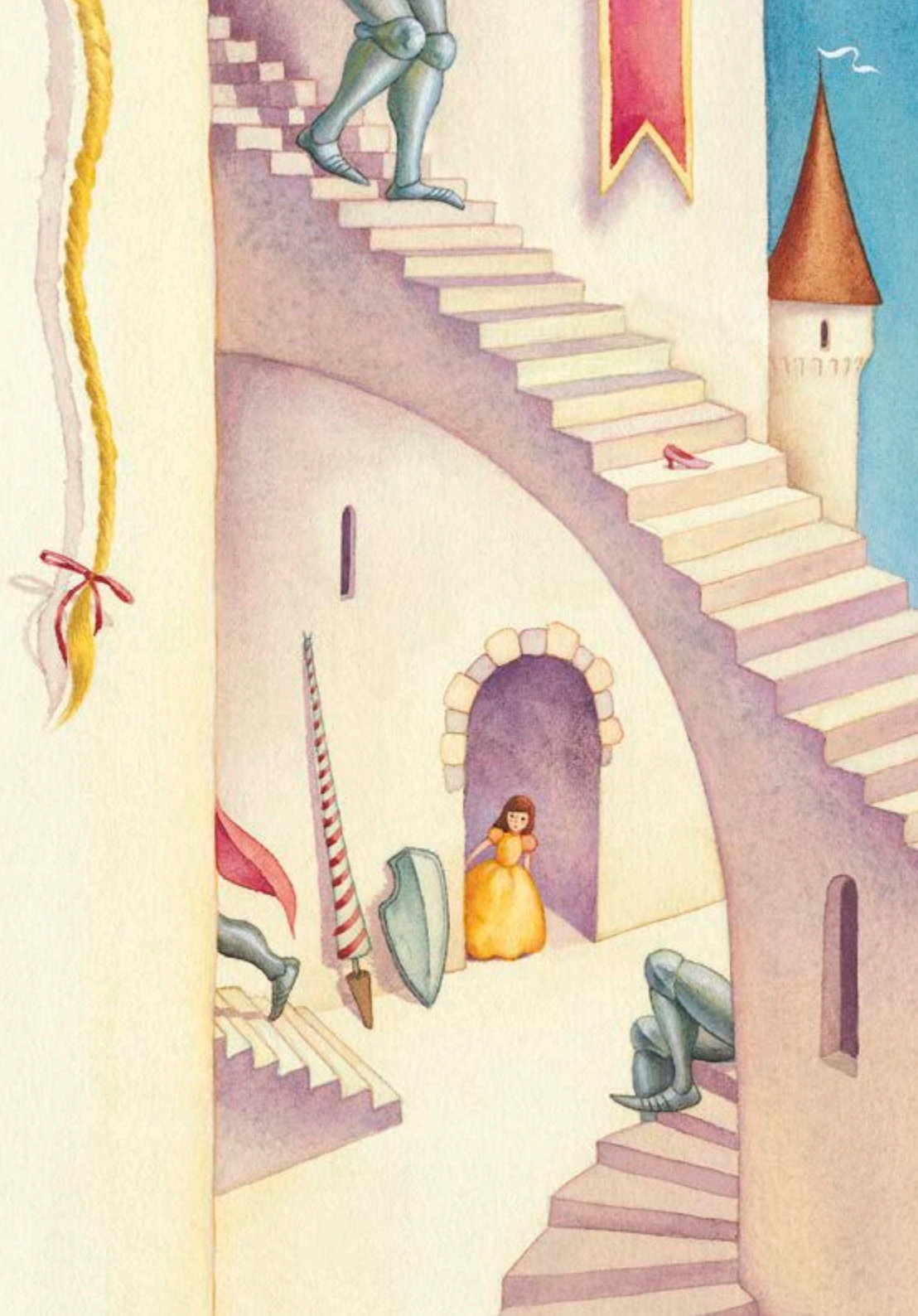
"Vse, kar bo ostalo za mano, bodo tri pesmi za kraljično."

"Si rekel pesmi?" si se začudila. "Jih lahko preberem?"

"Tako ali tako so zanič," je potarnal vitez in ti podal zvezek.

Dve pesmi sta bili obupni, rima se ni izšla, kjer pa je bila rima v redu, se je kraljična lepa rimala z debela repa, kralj pošten pa s strašno len.

"Ampak zadnja pesem je pa dobra," si mu rekla.

"Preberi jo kraljični!"

"Ni govora!" je poskočil vitez.

Tako trmasto je vztrajal pri tem, da si ga morala s pozavno treščiti po glavi, da je izpustil zvezek. Pograbila si zvezek in stekla h kraljični.

Kraljična je prebrala pesem. Govorila je o kraljični, ljubki kot pomladni vetrič in sladki kot dih pole-tja. Pesem je bila dolga kot njene zlate kite. V njej je vitez opisal svoje srce, ki bo počilo od silnega hrepenenja. Kraljična je stopila k oknu in se hrepeneče zazrla nekam v nebo. Razmišljala je le še o vitezu, o katerem se ji prej ni zdelo vredno izgubljati besed.

"Na, zdaj sem pa zaljubljena," je zavzdihnila. "Sploh si ne moreš predstavljati, kako hudo je, če si ločen od svoje ljubezni."

"Kraljična, res si prismoda," si rekla. "In zakaj so stopnice? Vitez te čaka na grajskem vrtu."

"Prej bi mi povedala," je vzkliknila kraljična, na hitro ošvrknila svojo podobo v zrcalcu in že je ni bilo več.

Malo si se že naveličala grajskega življenja, ljubezenskih traparij in vseh tistih kamnitih stopnic.

Ko si se vrnila domov, si bila tako utrujena, da si se nemudoma spravila v posteljo.

"Preveč utrujena celo za večerjo ali pravljico," si rekla, ko sem te prišel pokrit. "Danes bom poslušala samo še glasbo."

In sva prisluhnila zvoku pozavne, ki se je razlegal z grajskega vrta.

NINDŽE

Ding dong, je pozvonilo pri vratih.

Odprl sem. Vame je strmelo šest jeznih oči. Pritekla si pogledat, mislila si, da je nindža bojevnik. Začudila si se, ko si pred vrati zagledala tri hudobne nindže.

"Kaj pa vi tukaj?"

"Takoj moraš z nami," so rekli.

"Ob četrtrkih imam čajanko z nindža bojevnikom."

"Vemo! Ravno zato moraš z nami, nujno je."

"No, prav," si rekla, vzela kovček za piknik in šla.

Sama si nesla vse.

"Zdaj si naša ujetnica!" so rekli nindže na koncu ulice.

"Slaba ideja!"

"Zakaj?"

"Ko pride nindža bojevnik, bo jezen kot zmaj,"
si zmajala z glavo. "Fant, potem res ne bi
bila rada v vaši koži. Samo ne stokajte, ko vam
bo polomil vse kosti."

"Pojma nimaš," je rekel eden od nindž. "Ravno to hočemo."

"Hočete, da vam polomi kosti?"

"Ne! Hočemo, da pride nindža bojevnik. To je past,
razumeš?"

"Ajajaj," si zmajala z glavo. "Jaz na vašem mestu ne
bi bila tako pogumna."

Ampak nindže se niso zmenili za tvoje besede. Utaborili ste se na zelenici na robu naselja. Odprla si kovček in najprej pogrnila odejo. Vzela si štiri skodelice in škatlo piškotov.

"Nobene čajanke!" je poskočil glavni nindža.

"Kako?"

"Pravim, da ne bo šlo. Pospravi."

"Jaz pa pravim, da bo!" si ga pogledala. Grdo.

"Si vedno tako sitna?"

16

"Vedno, kadar mi je dolgčas."

Bila je čajanka. Tako kot vsak četrtek. Vsakemu si nalila skodelico čaja, toda nindže se ga še dotaknili niso.

"Malo po malo," si si rekla. Zavzdihnila. Čajanka je bila tiha in pusta. Segla si v kovček in na trato postavila tranzistor. Hotela si ga prižgati, toda ...

"Stoj!" je zavpil glavni nindža. "Ne moreš poslušati tranzistorja."

"Zakaj ne?" si se začudila.

Nindže so se spogledale, glavni je rekel: "Zato ker ujetniki ne morejo početi vsega, kar jim pade na pamet."

"Kakšna čajanka!" si rekla. "Mar bi počakala doma, še tam bi mi bilo manj dolgčas."

Še ti si utihnila. Še tebe je začelo jeziti. Še dobro, da si slišala, kako na drevesu mijavka mačka gospoda Rudija.

"Oh ne!" si vzkliknila. "Mačka gospoda Rudija je zlezla na drevo in spet ne more dol. Eden od vas jo bo moral rešiti."

17

"Niti slučajno!" so jezno vzkliknili nindže.

"Ampak če je ne boste rešili," si se namuznila, "bo Rudi sam zlezel na drevo. In potem, neroden, kot je, spet ne bo mogel zlesti dol in bomo morali klicati gasilce. Ali nindže ne pomagate šibkejšim?"

Ninže so molčali.

"Kakšni nindže pa ste? Ste sploh nindže?"

Nindže so se negotovo spogledali.

"Fant, če bi jaz bila
v komisiji za
sprejem nindž,
bi vas takoj
zabrisala ven."

"Ven iz kje?"
je hotel vedeti
glavni nindža.

"Iz društva nindž,
a ne?" si jih
pisano
gledala.

"In nikar ne mislite, da jim ne bom pisala. Takoj ko pridem domov, jim bom napisala dolgo pismo."

"Nehaj blebetati!" je popenil glavni. "Takšno društvo sploh ne obstaja."

"Kakor hočete. Nekateri tudi v Božička ne verjamejo, zato za božič dobijo samo spodnje perilo."

Nindže so se spet spogledali. Tisti na tvoji levi, ki je najbolj molčal, je jezno zamomljal: "Saj ne bo miru pred njo," vstal in se podal proti vrtu gospoda Rudija. Vrnil se je drugačen. Lahkega koraka, z iskro v očeh, z usti, ki so v kotičkih vlekla na smeh. Z mačko v naročju.

20

"Malo po malo," si si pomežiknila.

Spet ste čakali na nindža bojevnika, njega pa od nikoder. Ko si gledala in tuhtala, iz katere strani bi utegnil priti, si ob cesti zagledala staro sosedo Cvetko.

"Tole se ne bo dobro končalo," si rekla na glas. "Sram vas bodi, tu sedite in se greste čajanko, medtem ko uboga stara gospa ne more čez cesto."

"Nismo negovalke ostarelih gospa," je vzkliknil glavni nindža. "In to ni čajanka!"

"Če mene vprašaš," si rekla, "nimate nobenih manir."

Glavni nindža je vse bolj mrko gledal, tisti na tvoji desni se je nemirno presedal. Počasi je vstal in se odkradel. Tja čez cesto po Cvetko. Ustavil je promet, ji iz rok vzel težek paket in jo pospremil domov.

Cvetka ga je v svoji klepetavi vnemi povabila naprej.

"Samo za minutko," je rekel, čas pa je tekel in tekel.

"Še malo, pa bo," si se zasmejala.

Glavni nindža je bil strašno besen. Tisti na levi pa je zadovoljno predel z mačko in srkal svoj čaj.

"Ta Cvetka je prima gospa," je rekel nindža, ko je veselo priskakljaj nazaj. "Zelo rada hodi v Portorož na počitnice."

"Se ti je zmešalo?" je bevsknil glavni.

"Ne, resno," je odvrnil nindža, "še slike mi je pokazala. In kakav mi je skuhala. Prihodnji teden jo bom spet obiskal."

"Kaj!?" je eksplodiral glavni. "Sta pozabila, zakaj smo tu?"

Takrat pa so se odprla vrata in iz ene od hiš je prišel Jan z žogo.

"O, ne," si vzkliknila. "Jan spet nima družbe, in če bo sam brcal žogo, jo bo zagotovo brnil na cesto. Lahko mi verjamete, da nikoli, ampak res nikoli ne pogleda, preden steče na cesto."

22

Dve nindži sta planili pokonci, vendar se je glavni, besen kot strela, zadril: "Stojta! Ostanita tu in pazita kdaj se bo prikazal nindža bojevnika! Grem jaz!"

Glavni nindža je stekel k Janu in z njim brcal žogo. Jan je bil dolgo zunaj, nindža je dolgo brcal žogo. Malo sta se pogovarjala. Jan je nindži dal sličico nogometaša. Nindža mu je pokazal nekaj borilnih prijemov. Padel je mrak, Jan je moral domov.

Glavni nindža se je vrnil lahkega koraka, z iskro v očeh, prijetno utrujen, s travico v zobeh.

"Krasen mulček!" je zadihano rekel, prižgal tranzistor in srknil čaj.

"Na obalo je nasedel kit," se je zaslišalo iz tranzistorja, "prispeli so že gasilci in vojaki, vendar ga ne morejo spraviti nazaj v vodo."

Tvoji trije gosti so planili pokonci.

"Bila je krasna čajanka," so rekli, "zdaj pa moramo naprej."

"Kako?" si se začudila. "Kaj pa nindža bojevnika? Kaj pa past?"

23

"Nobenih manir ne pozna," so odkimali nindže. "Ne moremo čakati vse večne čase."

Skočili so na prvi kamion s koprsko registracijo in se odpeljali proti morju. Pospravila si čajne skodelice, ostanke piškotov, tranzistor, zložila odejo in se vrnila domov.

Večerjati nisi hotela, ker si se najedla piškotov. Umila si si zobe in se zavlekla pod odejo.

"Veš," si rekla, "prav jezna sem na nindžo bojevnika. Vedno zamuja na čajanke."

"Morda ga je zadržala kakšna pomembna naloga," sem pripomnil.

"Saj res," si se spomnila, "ali veš, kaj se je zgodilo s kitom, ki je nasedel na obalo?"

"Poročali so, da so kita srečno vrnil v morje, ker so gasilcem in vojakom pomagali štirje pogumni nindže."

"Štirje?" si se nasmehnila in zadovoljna zaspala.

GUSARJI

Diing doong, ding dong, diiing doooooong, je nekdo živčno pritiskal na zvonec.

Odprl sem in zagledal tri gusarje. Eden bolj kosmat od drugega.

"Brdan guspod," so zavili v en glas in hoteli vedeti, ali si doma.

Ko si pritekla k vratom, je tisti z zlatim zobom, najbrž kapitan, vzkliknil:

"Mamo ponudbo zate!"

"Že spet?"

"Ja, ampak zdej boš poteglna takratko!" je poskakoval kapitan. "Prsežm!"

Druga dva sta se režala in si mežikala.

"Me res zanima!" si vzkliknila, si obula rdeče superge, vzela svojo torbico in šla z njimi.

26

"Sama ušesa so me!" si rekla in zavila proti parku.

Razbojniški kapitan si je pogladil črno brado in začel: "Takole bomo. Jaz si zmislm zgodbo, ti morš pa zmeri reč, da je res, če rečeš, da lažm, zgubiš."

To pravljico si tudi ti že brala.

Gusarjeva pomočnika, rdečebradec in črnobradec sta se na skrivaj režala in drug drugega suvala pod rebra.

"No, če pa zgubiš," se je zlovešče zarežal veliki kosmati gusarski kapitan, "saj veš, potem nam boš prala in likala nogavice, pospravljala ladjo in pohala zrezke."

"Do konca življenja," je dodal rdečebradec.

"Prav," si rekla, "ampak samo, če boste potem tudi vi poslušali zgodbo, ki si jo bom jaz izmislila. In boste prav tako govorili, da je res, če pa kdo reče, da ni, izgubite."

"In če zgubimo?" je negotovo vprašal črno-bradi gusarski pomočnik.

27

"Če zgubimo," ga je nasršeno pogledal kapitan, "zahtevaj, kar hočeš, ker boš itak ti zgubila."

In je iztegnil roko.

"Vsak pripoveduje pol ure," si jih pogledala izpod čela in kapitanu segla v roko. "Fantje, da vam ne bo žal," si dodala, segla v torbico in nastavila budilko.

Kapitan je začel: "Ko je bil tvoj ded še mlad, je bil tak tepec, da mu ni blo na svetu enazga."

Stisnila si pest v figo in prikimala: "Res je."

"Poroču se je s tvojo babico, ker na svetu ni blo večje tepke in sta bla zato prou fleten par ..."

"Tudi to je res," si prikimala.

"... rodil se je tvoj oče," se je zarežal kapitan, "in kmal je blo vsem jasn, da ni večjega bedaka pod soncem."

Seveda so te take besede jezile, a kaj si mogla drugega, kot da lepo prikimaš in rečeš: "Res je."

28

"Bil je tako zabit," se je krohotal hudobni kapitan, "da se je na poti v šolo vsak dan zgubu."

"Res je," si spet prikimala in sedla na klopco v parku.

"Ko je zrastu, je v časopisu zagledu oglas: 'Imamo strašno trapasto hčer, kdor se poroči z njo, dobi vrečo zlata.' Tvoj oče se je edini javil na oglas."

"Res je!"

"Težava je bla v tem, da je bil tako zabit, da je vrečo zlata stresu v reko, ker je mislu, da mu bo voda

kovance prnesla domov. Ostal je brez zlata, le žena mu je ostala."

"Ta pa je bla trčena do konca, " je dodal rdečebradi pomočnik.

"Res je!" si jezno stiskala ustnice in si mislila, le počakajte.

"In potem si se rodila ti. Začuda sploh nisi trapasta, ampak si precej zvita."

"To pa res," je rekel rdečebradi pomočnik. "Pri vsaki igri nas premagaš!"

29

"Tišina!" ga je nahrulil kapitan in pravil naprej: "Zvita si res, ampak imaš pa tud prevelko glavo, konjske zobe in debeu jezik."

"Res je."

"In še nekaj," je kapitan planil v krohot. "Zaljubljena si v sosedovega fanta!"

"Ljubček in ljubica to bo lepi par," se je hihital rdečebradec.

"Ona bo šivilja, on pa dimnikar," je poskakoval črnobradec.

Gusarji so se režali in plesali, navdušeni nad svojimi zbadljivkami.

Malo je manjkalo, da jim nisi skočila v lase. Malo je manjkalo, da jim nisi populila kocin iz brade. Zadnji trenutek si se ugriznila v jezik. Gusarji najkar sami pohajo svoje zrezke in likajo svoje smrdeče nogavice.

"Res je!" si se nasmehnila.

30

"Kaj pa zdaj?" sta pomočnika buljila v osuplega kapitana.

"Kuga pa vem!" je zatulil kapitan. "Mislujem, da boš zdej skočila in nas zlasala in vpila naj nehamo! To bi morala narediti, da veš. Vsaka poštena punčka bi podivjala in vpila, da je to laž!"

"Res je!" si rekla, takrat pa se je oglasila budilka v tvoji torbici.

"Fantje, jaz sem na vrsti!"

"Čist tih bodta!" je prestrašeno rekel kapitan pomočnikoma. "Bom jest govoru!"

"Nekoč ste bili trije prijatelji," si rekla in se odpravila proti lepotnemu salonu. "Marko Lumpež, Maks Tepež in Miha Mutič."

"To je pa čist res!" so v en glas zavpili gusarji.

"Iz šole ste pobegnili, ko ste se učili poštevanko števila sedem," si rekla. "Zato ste še danes pravi telebani."

Rdečebradec je hotel nekaj zavpiti, pa mu je težka kapitanova dlan pokrila usta. "Res je," je mrko rekel.

31

"Potem ste se klatili po svetu, postali gusarji in počeli vse mogoče lumparije," si nadaljevala. Gusarji so navdušeno prikimavali: "Res je!"

Vstopila si v lepotni salon in glasno rekla: "Nikoli niste imeli časa, da bi si pošteno uredili nohte."

"Res je," so zamomljali gusarji in nejeverno buljili, ko so jim pedikerke začele urejati nohte.

Počakala si, da so
bili nohti urejeni
in nadaljevala:
"Seveda je tudi skrajni
čas, da vam naredijo pri-
česko po zadnji modi ..."

"Res je," so jecljali gusarji,
frizerke pa so zastrigle
s škarjami.

Ko so frizerke opravile, si bila pripravljena na končni udarec: "... in obrijejo vaše kosmate brade!"

"To pa ne!" so vsi trije gusarji skočili s stolov in v en glas zavpili: "Lažeš!"

Kot ponoreli so odnesli pete iz salona, zato niso slišali, da je tisti trenutek zazvonila budilka.

Plačala si s kuponom, ki si ga imela v torbici, na steno salona pritrdila kratek oglas in se odpravila k reki, kjer so gusarji imeli zasidrano ladjo.

34

"Halo," si rekla, "izgubili ste, zato se pri priči pokažite!"

Lepo počesani gusarji so se počasi privlekli iz svojih skrivališč.

"Dobr, no, spet smo zgubili," je strahotno pobit rekel kapitan. "Kaj zdej hočeš od nas?"

"No, ker imate tako lepe pričeske in postrижene nohte," si se zahihitala, tistega ljubčka in ljubice še vedno nisi pozabila, "sem v lepotnem salonu pustila oglas, da vabite vse samske dame v petek ob petih na pohane zrezke."

"Kaj!?" so v en glas zarjuli gusarji.

"Ampak potem bomo morali pospraviti!" so kričali.

"Pa zlikati nogavice!"

"In spohati zrezke!" si dodala. "Fantje, lepo sem vam rekla, da raje ne stavite z menoj."

Gusarji so neumno buljili za tabo, ko si odhajala domov. Na vrhu grička si se ozrla in videla, da so odvezali svojo ladjico in jo prav potihem popihali po reki.

"Veš," si mi rekla, ko sva povečerjala pohane zrezke in si se spravila v posteljo, "čez kak teden bodo že nazaj. Z novo potegavščino. Komaj čakam, da slišim, kaj si bodo izmislili."

ČAROVNICA

Diiing dong, je pozvonilo pred vrati.

Bila je čarovnica. Tista suha in zgubana. V črnem ogrinjalu in s špičastim klobukom na glavi.

"Strašansko dolgčas mi je," je rekla, ko te je zagledala. Povabila te je na čaj in piškote.

Čarovnico si dobro poznala. Vedno je kaj naklepala.

Sledila si ji skozi temen gozd do močvirja, kjer je stala koča. Vegasta vrata so zaškripala in vstopila si. Na ognjišču je v kotlu z velikimi mehurji brbotala zelena brozga. Čarovnica te je posedla za mizo in ti postregla s čajem. Bil je čudno zelen in na las podoben brozgi iz kotla.

"No," je osorno začela čarovnica. "Si že razmislila, kaj boš storila glede tistega zdraharja?"

"Katerega zdraharja?" si vprašala.

"Tistega, ki piše take grdobije o prijaznih majhnih punčkah," je nadaljevala, "saj veš, tisto o ubogi sključeni zgubani coprnici ... pa fantek in punčka ... coprnico porinejo v peč ... kar šic, v peč z ubogo nagrmano staro čarovnico."

"Misliš pravljico o Janku in Metki?"

"Ne," je sitno rekla čarovnica, "Janko ni ničesar kriv, čeprav je splošno znano, da so fantje večji faloti, da imajo več umazanije za nohti in bolj ušive glave. Govorim o mali prijazni Metki."

"To je pravljica, veš," si ji skušala dopovedati.

"Saj," je vzrojila čarovnica. "Govorim o lopovu, ki je to pravljico zakuhal!"

"Misliš pisatelja, ki jo je napisal?"

"Pisatelja, ja," je divje gledala čarovnica. "Kaj boš ukrenila glede njega?"

"Ukrenila? Zakaj pa?"

38

"Zato, ker vsakič, ko stopiš na ulico, ljudje mislijo, glej, no, glej, da ni to tista hudobna prijazna punčka, ki je ubogo staro čarovnico porinila v razbeljeno peč?"

Zasmejala si se. "Si pa res hecna, čarovnica!"

"Samo pomisli, če ta knjiga pade v roke kakšni prijazni punčki, kot si ti?" je divjastila čarovnica. "Prijazna ... nič ne rečem ... vse prav, vse lepo, potem pa prebereš pravljico ... rodi se nora ideja ... tebi nič meni nič ... šic, kar v peč z mano ... v razbeljeno peč!"

Zabavala si se.

"Ti je čaj všeč?" je potuhnjeno vprašala čarovnica.

Glede čaja ji že nisi zaupala.

"Kakšen čaj pa je to?"

"Eeee," se je zdrznila čarovnica in se popraskala po nosu. "Koprivov. Ja, ja, koprivov. Strašno zdrav!"

"Kakšna škoda," si zvito rekla. "Pa ravno na koprive sem alergična."

"Jebelacesta," je zamomljala čarovnica, "ste punčke danes komplicirane. Ampak medenjaki ti bodo pa teknili, kajne?"

Stopila je do omarice, vzela ven medenjake in jih postavila na mizo. Prav dobro si videla, da je bil eden označen z rdečo piko. Tega je pri priči pograbila čarovnica in ga položila na mizo predse. Tudi ti si vzela medenjaka.

"No," je priliznjeno rekla čarovnica, "ga ne boš poskusila? Celo soboto sem se mučila z njimi ... kurila, mesila, valjala, pekla ... in to samo zate."

"Čarovnica," si zvito pogledala proti oknu, "zajec je šel mimo, ga ne bi povabila na čaj?"

"Zajec!" je kriknila čarovnica in stekla na vrt. Tam je robantila in žugala, da ga bo, zajca, če se samo še enkrat prikaže v bližini koč. Preden se je vrnila, si imela dovolj časa, da zamenjaš medenjaka. Ti si ugriznila v medenjaka, ki ga je čarovnica označila z rdečo piko, in čarovnica je, besna kot strela, ugriznila v tvoj medenjaka.

"Presneta golazen!" je rekla. "Stavim, da je zavohal medenjake in je prišel, da bi jih sunil nekaj za svoje mladiče. Ali nafehtal, ista figa."

40

Čarovnica je pogoltnila medenjaka in zadovoljno opazovala, kako ti počasi grizljaš svojega.

"Torej," je rekla skozi priprte oči, "menda ne boš trdila, da ti je vseeno, če si tisti besedobrbec za uboge stare copre izmišlja tako krute kazni?"

"Res misliš, da bi te jaz ..."

"Mislim gor ali dol," te je čarovnica prekinila. "Prijaznih punčk kar mrgoli! Pošteno staro čarovnico pa najdeš le še tu in tam. Saj razumeš, da se moram zaščititi pred prijaznimi razbojniškimi punčkami, kakršna si ti."

Takrat so čarovnici iz glave začeli poganjati cvetni listi.

"Joj, čarovnica," si rekla in komaj zadrževala smeh.

"Zakaj imaš glavo vse bolj podobno roži? In zakaj ti iz rokava poganjajo zeleni listi?"

"Ti vrapca!" je kriknila čarovnica. "Pojedla sem napačen medenjak. Tega bi morala pojesti ti! Vidiš, kakšen cirkus je z vami, hudobnimi prijaznimi punčkami."

Čarovnica je začela poganjati majhne bele korenine.

41

"Hotela sem samo napraviti red," je tulila.

"Če bi bila potonika, namesto da si nevarna punčka, bi te lahko posadila pred kočjo in bi ... in bi lepo skrbela zate ... prisežem ... voda, svetloba, najboljše gnojilo, pozimi pa –"

"Čarovnica!" si resno rekla. "Raje mi hitro povej, na kateri strani je."

"Sedeminštirideset," je, preden se je njena glava dokončno spremenila v cvet, zamomljala čarovnica.

Pozor! Prihaja tisto, zaradi česar se obiskov pri čarovnici še posebej veseliš. Vzela si knjigo protiurokov in jo odprla na strani sedeminštirideset. Večino receptov si znala že na pamet. Coprnica je imela vse sestavine vložene v kozarce, te pa lično urejene po abecedi, od angleške angine do žeparjevega žepa. Vse je bilo označeno z velikimi čitljivimi črkami. K sreči v receptu ni bilo sezonskih sestavin, kot sta ščepec zimske radosti ali zvrhana žlica poletnega živžava. Sicer bi čarovnica morala čakati do zime ali celo do poletja.

V kotel si vrgla tri kocine iz Brdavsove brade, pol kilograma buče bradavičarke in košček žabje žlehtnobe. Vse skupaj si zalila z mlačno mlačkužnico, počakala, da je zavrelo, odstavila in pustila stati pet minut. Zvarek je bil nared in z njim si zalila potoniko. Čez minuto se je roža začela spreminjati v tvojo staro znanko z dolgim špičastim nosom in krempljastimi prsti.

"Oprosti," je momljala čarovnica. "Nič nimam proti tebi, prav nič ... "

44

"Saj vem," si se nasmehnila in stopila k vegetasti polici, na kateri je hranila svojo razčufano zbirko knjig.

Izvlekla si debelo knjigo pravljic. "Si jo lahko za nekaj časa sposodim?"

Čarovnica se je zdrznila, vendar je vseeno prikimala.

Domov si se vrnila še pravi čas za večerjo. Zaželela si si jagode s smetano. Dobila si jih. Večerja in pol! Ko si se zavila v odejo in sem ti prišel prebrat pravljico, si mi pomolila debelo čarovnično knjigo: "Preberi mi tisto o Janku in Metki."

POVODNI MOŽEK

"Ding-dong, je zvonilo pri vratih. Ding dong, ding dong, ding dong.

"Ja, ja, že grem." Stopil sem k vratom in si zmočil copate. Od kod ta luža? Od kod vsa ta voda? Odprem vrata, zunaj nikogar. Pravzaprav je bilo zunaj še več vode. Izpod pušpanovega grma je kar curljalo.

Se čudim. Se praskam po glavi, saj sploh ni deževalo. Kar naenkrat slišim šepetanje. Se mi sanja? Ali naš pušpanov grm res govori?

"Kako prosim?" vprašam na glas.

Grm pa: "Je doma?"

Takrat si pritekla ti in rešila uganko.

"Povodni možek je. Pridi no ven."

46

Iz grmovja se je prikazal povodni možek, ves zelen, majhne rasti, s krompirjastim nosom in z algami, ki so mu segale čez zelene oči. Prestrašeno je pogledoval zdaj levo, zdaj desno, potem je stopil naprej. Od njega je kapljalo in curljalo.

Hodnik je bil popolnoma moker. Včasih pač ne gre drugače.

"Veš," je rekel povodni možek skisano, "nesreča se je zgodila. Čisto mičkена nesreča."

Midva sva vedela, kako je z njegovimi nesrečami. Malo je bil štorast, malo raztresen. In se je zgodilo.

Enkrat je izgubil čevlje povodnega strica, drugič razbil vazo povodni teti ...

"Zdaj pa ne vem," je hlipal možek, "naj kar odidem ali naj se potuhnem?"

"Če odideš," si mu rekla, "te ne bo. Če pa se potuhneš, postaneš potuhnjenec."

"Ampak ... ampak ... povodna teta me bo iskala," se je tresel možek. "Če me najde ... joj ... brrr ... še pomisliti si ne upam. Joj, joj, joj! Tole je kaplja čez rob, bo rekla."

"Kakšna kaplja?" si hotela vedeti. "Čez kateri rob?"

"Nisem jaz kriv," se je branil možek, "bilo je tako slastno, saj veš ... saj me poznaš ... No, nisem mogel nehati. Ojej, to bo polomija! Polomija mojih kosti."

"Kaj je bilo slastno?"

"No, saj veš, da ima povodna teta danes rojstni dan in če ne veš, ti povem, da vsako leto priredi zabavo in povabi svoje povodne sestre. In speče torto."

"Aha," si rekla. "Teta je spekla torto, ti pa si jo majčkeno pokusil. In zdaj je tam, kjer si jo pokusil, najbrž luknja. Imam prav?"

"Skoraj," je zavzdihnil povodni možek. "Skoraj prav."

"Torej ni le luknja?"

"Samo pokusil sem jo, prisežem," je zajokal. "Eno pikico in vse je šlo narobe."

"Hočeš reči, da si pojedel cel kos torte?"

48

"Malo več."

"Dva kosa?"

"Res je bila dobra in jaz lačen."

"Tri?"

Povodni možek je odkimal. "Niti ne."

"Koliko pa jih je ostalo?" si poskusila drugače.

"Čisto malo je manjkalo, pa bi skoraj ostal en cel kos. Ampak ostale so samo drobtine. In potem so šle še te."

"Vse si pojedel?"

"To pa ne!" je poskočil možek. "Ostal je velik srebren pladenj, ki je čisto cel in tako lep kot vedno."

Zastokal je, zasmrkal, zatrepetal.

Ti si rekla: "Dobro, dobro, vse bo še prav. Če imaš pladenj, bova torto že spekla."

"Eee," je mencial možek, "pa si že kdaj pekla torto?"

"Seveda," si prikimala. Preštela si na prste pri sebi po tiho: eno iz mivke, eno iz blata, eno iz vej. Na glas si rekla: "Lej, če hočeš torto, jo boš dobil."

49

V kuhinji si mu zavezala predpasnik in na mizo postavila skledo. Iz omarice si vzela malo moke, iz hladilnika nekaj jajc in maslo, s poličke sladkor in sol.

"Tole je čudno," je možek planil, "to ne bo prav. Tetine torte dišijo po žabjem mrestu in vodni kreši, ne po moki in jajcih."

"Kakšni moki in katerih jajcih?" si ga strogo pogledala. "Kaj ne veš, da se najboljše torte brez

domišljije sploh ne spečejo?" si rekla in vzela vrečko moke. "Tole sta flora in favna."

"Si prepričana?"

"Jasno, da sem," si rekla, "najprej v skledo presejemo floro in favno. Tej primešamo nekaj komarjevih jajc z lupino vred. Dodamo suhe alge in mokrotna travišča. Pustimo počivati petnajst minut."

Zmes si prelila v pekač, pekač porinila v pečico, mmm, kako je zadišalo, torta je bila pečena!

50

"In zdaj?" je hotel vedeti možek.

Vzela si maline.

"Ne, to ni prav," je skakal možek, "moja teta zmelje korenine."

"Poduhaj," si rekla.

"Dišijo. No, prav, pa zdaj?"

"Smetano."

"Zakaj?"

"Za okus."

"Za okus doda moja teta mah."

"Jaz pečem po svoje."

"Ampak ... " je zajavkal možek.

"Nič ampak. To bo najboljša povodna torta.
Že zato, ker so notri jajca orjaškega komarja!"

"Ojej."

"Nič ojej. Še premešam, namažem in polijem
z mlakužnico. Ta-dam!"

"Ni zelena," se je zmrdoval možek.

"Zelene torte niso v modi."

"Da ni slučajno –"

"Ni!"

"Kako pa veš, kaj sem hotel?"

"Vem."

"Ampak tetina ..."

"Joj, to tarnanje," si se razjezila. "Tetina je tetina,
moja je moja!"

"Naj jo pokusim."

"Ni govora!"

"Pazi se, če jo boš snedel ..."

Sedla si in tuhtala. Tuhtala.

S torto v roki ga že ne smeš
spustiti domov.

"S tabo pod vodo ne morem," si rekla

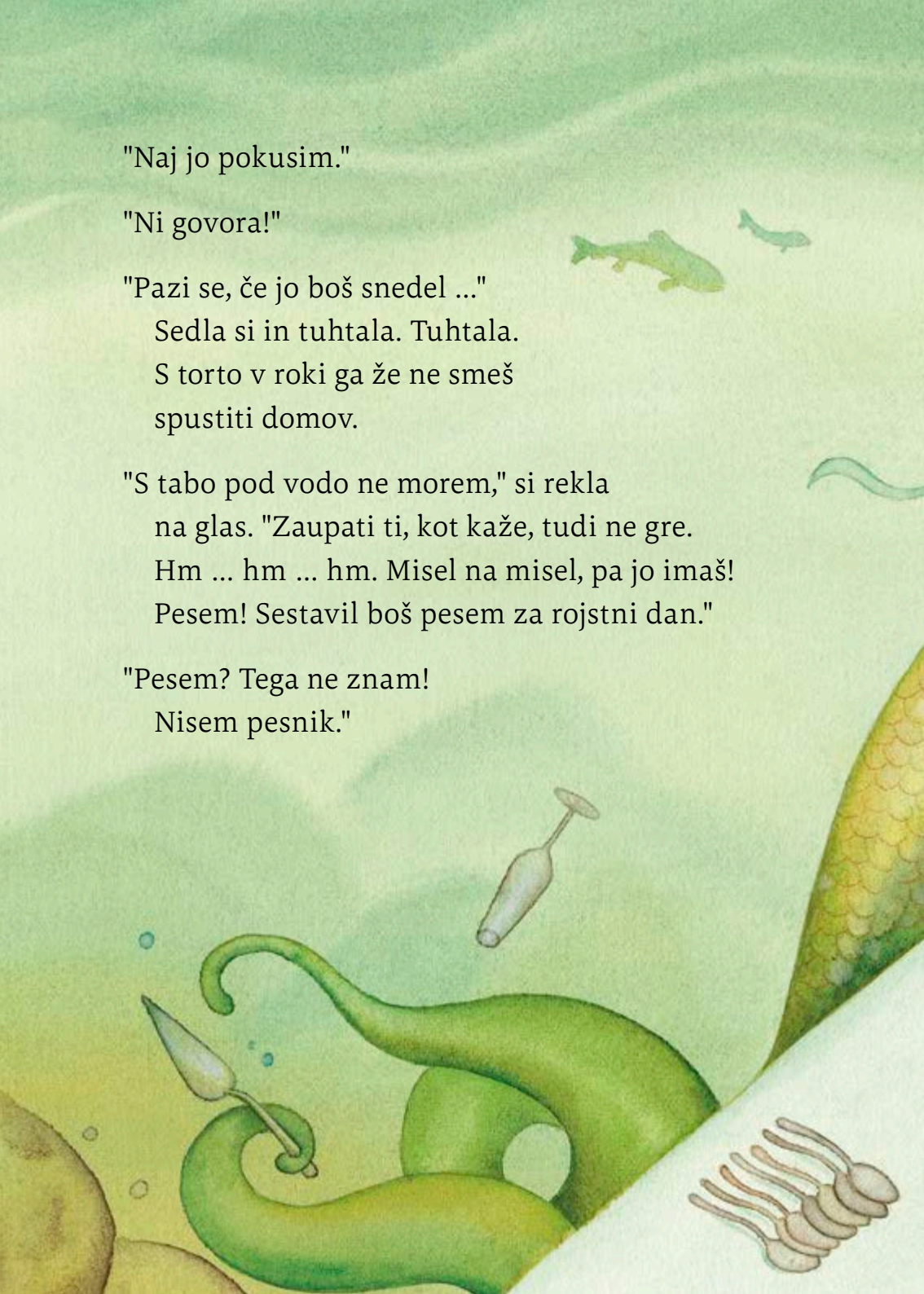
na glas. "Zaupati ti, kot kaže, tudi ne gre.

Hm ... hm ... hm. Misel na misel, pa jo imaš!

Pesem! Sestavil boš pesem za rojstni dan."

"Pesem? Tega ne znam!

Nisem pesnik."

"Saj ni pomembno," si mu rekla in mu v roke položila torto. "Glavno je, da ves čas kuješ rime na glas." In si ga pospremila do reke. "Na glas! Razumeš?"

Vrnila si se in do večera sva se igrala igro, kdo bo zadnji preštel do deset. Zatem sem pospravil kuhinjo in ti si se šla umit. Lase si imela bele od moke in obleko umazano od malin.

"To že nista moka in maline," si me popravila, "to so flora in favna in močvirski preliv."

54

Ko sva prebirala pravljico za lahko noč, je potrkalo na okno. Kdo trka ob tej uri? Odprem okno, zagledava čapljo. Na okenski polici stoji na eni nogi in v kljunu drži pismo. Na njem piše ZATE.

"Od povodnega možka je!" vzklikneš in prebereš na glas:

TORTA JE BLA KRASNA. IN PESM MASTNA.
HUALA.

TVOJ PRJATL PODVODNI MOŠEK.

VESOLJČEK

Ding dong, je pozvonilo pri vratih.

Šel sem odpret in zagledal majhno zeleno bitje z anteno. Bil je vesoljček. Spuščal je čudne piskajoče zvoke in še dobro, da si stopila na hodnik, ker ga sploh nisem razumel.

Vesoljček je odprl usta in obupano kazal svoje zelene škrbine.

"Boli ga zob?" sem posumil.

"Ne," si odkimala, "izpadel mu je prvi zob. Zvečer ga je hotel spraviti pod vzglavnik, da bi mu zjutraj velika vesoljska miš zob zamenjala za čikagi."

"Kaj je to čikagi?"

Skomignila si. "Najbrž kakšna fantovska igrača, ki je zdaj priljubljena v vesolju."

56

Vesoljček je razburjeno zapiskal.

"Res štorasto," si pojasnila, "toliko časa je čakal, da mu bo izpadel ta zob, potem pa gre in ga premetava po vesolju. Enkrat ga je vrgel previsoko in, jasno, zob se je izgubil."

Vesoljček je sedel pred vrata, povесil antenico in milo zapiskal.

"Nehaj jokati," si mu rekla in si oblekla jopico.

"Poiskala bova ta tvoj zob. Najbrž se je samo zataknil na kateri od zvezd."

Vesoljček si je obrisal solze in te odpeljal do letečega krožnika, ki ga je parkiral na naši ulici. Pritisnil je nekaj gumbov na krmilniku in že sta šinila v nebo.

"Pi-pi-LEJ!" je zapiskal vesoljček, ko sta preletela trumo satelitov, "NA-pi-pi-TVOJI DESNI-pi-pi, PRITLIKAVA ZVEZDICA."

"Pazi, kaj govoriš!" si ga strmo pogledala. "To ni nobena pritlikava zvezdica. To je naše sonce!"

Z bliskovito hitrostjo sta letela v vesoljsko črnino, mimo tropa asteroidov in skozi roj kometov z dolgimi svetlečimi repi. Vijugala sta med jato Saturnovih lun in skozi meglice plinov, vesoljskega drobirja in prahu.

57

"A tu sploh kdo kdaj pomete?" si vprašala vesoljčka. "Ob sobotah najbrž ne pospravljate?"

Vesoljček te je začudeno pogledal. Divjal je mimo majhnih in velikih planetov, pa modrih in zabitih. Pri ostareli rdeči pritlikavki je zavil v novo kozmično sosesko ter parkiral ob neki modri nadorjakinji, kjer je izgubil svoj zob.

"Prinesi metlo, sesalec in povečevalno steklo," si rekla.

Zlezla si iz letečega krožnika. "Počistiva to zvezdno soseščino."

Lotila sta se dela. Kakšno uro sta sesala in pometala, ko je vesoljček nenadoma postal žejen. Ustavila sta se, da bi naredila požirek kokte.

"Moja metla je izginila!" si vzključila, ko si hotela nadaljevati.

K sreči sta imela še sesalec in povečevalno steklo, zato sta zob iskala še vse do malice. Za malico sta si privoščila nekaj zelenih gumijastih bombonov in vsak tri žvečilke. Zazdelo se ti je, da za hrbtom nekaj slišiš, in ko si se ozrla ...

"No, lepa reč!" si vzkliknila. "Zdaj sva ostala še brez sesalca!"

"Pi-pi-TU-NEKAJ-pi-pi-NI PRAV," je pisknil vesoljček.

"Tu je nekaj hudo narobe!" si prikimala. "In kje je povečevalno steklo? Tudi to je nekdo sunil."

60

"Pi-pi-GREM-pi-pi-PO SVOJO-LASERSKO-pi-pi-PIŠTOLO-pi-pi."

"Hej," si zaklicala v vesolje, "pokaži se, ti tatinska vesoljska mrcina!"

"Pi-pi-POGLEJ-pi-pi," je vesoljček z antenico pomignil proti modri nadorjakinji, kjer sta parkirala leteči krožnik.

"Pi-pi-GROOOZA-pi-piii," je šklepetal z zobmi.

Nekaj ali nekdo je neznano kam srkal plast za plastjo modre nadorjakinje, kot bi srkal kakav.

"Je to kakšna nevidna vesoljska pošast?" si osuplo vprašala.

"Pi-pi-H-H-HUJE-p-pi-p-pi!" se je tresel vesoljček. "Pi-pi-T-T-TO-JE-p-pi-p-pi-Č-Č-ČRNA-LUKNJA!! NAJ-NAJ-NEVARNEJŠA-REČ-pi-pi-V-CELEM-VESOLJU. Pi-pi-PRIKRADE-pi-pi-SE-TI-ZA-HRBET-IN-TE-pi-pi-POSRKA-DO-ZADNJE-KAPLJE-pi-pi."

"Pi-pi-RAZTEGNE-TE-pi-pi-KOT-ŠPAGET!" je razburjeno piskal in razlagal, da po njenem lijaku izgineš na drugo stran vesolja ali kdo ve, kam, ker se do zdaj še nihče ni vrnil. Najhuje pa je, da črne luknje sploh ne moreš videti, ker je čisto temna in ji nobena svetloba ne more do živega.

61

"Že mora obstajati kak način, da uženemo to črno kvako," si rekla.

"Pi-pi-DOMOV-pi-pi-HOČEM!" je kričal vesoljček, a se od strahu še premakniti ni mogel.

"Otročarije!" si odmahnila. "Imaš morda kaj barve?"

Vesoljček je stal in drgetal, zato si šla sama v leteči krožnik. Sama si poiskala barvo, roza, jo sama

natočila v lasersko pištolo in sama izstrelila v vesolje. Popackala si sicer nekaj zvezd, nič hudega, ker si zadela tudi črno luknjo, ki se je obarvala roza. In sta prav lepo videla tisti lijak, kamor so najbrž izginiti metla, sesalec in povečevalno steklo. Zgrabila si roza obarvano črno luknjo za rep in jo začela vihteti nad glavo. Iz nje so začele leteti vse mogoče stvari: modrost modre nadorjakinje, knjiga, ki bi jo že zdavnaj morali vrniti v knjižnico, metla in sesalec, preluknjana stara nogavica in kup vesoljskega drobirja in med njim ...

62

"Pi-pi-MOJ-ZOB-pi-pi," se je razveselil vesoljček.

Nemarno lopovsko mrcino si stresala in mrcvarila, dokler ni iz nje priletela še zadnja ukradena smet. Strašna črna luknja se je zmanjšala na velikost srednje velike nakupovalne vrečke.

Zložila si jo in jo dala vesoljčku. "Nikoli ne veš, mogoče ti kdaj še prav pride."

"Pi-pi-NOČEM-pi-pi-ROZA-NAKUPOVALNE-VREČKE-pi-pi," se je namrdnil vesoljček.

"Vesoljški ste pa res čudni," si rekla in spravila vrečko v žep.

"Pi-pi-BOŠ -ŽE-pi-pi-VIDELA,-KO-DOBIM-SVOJ-ČIKA-GI-pi-pi," je vesoljšek pogumno mahal po zraku, kot da pretepa nevidno pošast. "Pi-pi-POSTAL-pi pi-BOM-SLAVEN-BOJEVNIK-pi-pi."

"Ah, daj no mir," si odmahnila z roko, zlezla sta v vesoljsko ladjo in odletela sta nazaj proti majhni modri frnikoli, ki ji rečemo Zemlja. Vesoljšek te je odložil na domačem vrtu.

"Lačna sem kot črna luknja," si mi rekla, zato sem ti s pašteto namazal dva velika kosa kruha.

63

"Pospravljati veselje je naporna reč," si rekla, zlezla v posteljo in v hipu zaspala.

